

Libris

Respect pentru oameni și cărți

DAVID BALDACCI

LIBRIS.RO

DAVID BALDACCI

CEI UITAȚI

Capitolul

1

Avea înfațarea unui bărbat care se temea că era ultima lui seară pe pământ. Avea motive solide să gândească așa. Șansele să aibă dreptate erau de cincizeci la sută, iar procentajul putea să crească, în funcție de cum ar fi trecut următoarea oră.

Atât de mică era marja de eroare.

Vuietul bărcii cu două motoare, care se deplasa cu o viteză aproape de maxim, anula liniștea nopții de pe apele calme ale oceanului. De obicei, Golful Mexic nu era atât de liniștit în acea perioadă a anului; în mod obișnuit, era cea mai activă perioadă din sezonul uraganelor. Deși câteva furtuni se apropiau din largul Atlanticului, totuși, niciuna nu-și formase un centru stabil și nici nu intrase în golf. Toată lumea de pe coastă spera și se ruga ca situația să nu se schimbe.

Carena din fibră de sticlă aluneca ușor pe apa densă și sărată. Barca putea ține confortabil douăzeci de oameni, dar la bord erau atunci treizeci de oameni, care se apucau cu disperare de orice puteau ca să nu fie împinsă în apă. Chiar dacă apa era calmă, barca aceea, ce transporta mult prea mulți oameni și se deplasa cu viteză mare, nu era în niciun moment foarte stabilă.

Căpitanului care se afla la cărma bărcii nu îi păsa de confortul pasagerilor săi. Prima lui prioritate era să rămână în viață. Ținea o mâna pe timonă, iar cealaltă pe cele două regulatoare. Privi vitezometrul cu o expresie îngrijorată.

„Haide! Haide! Poți să faci. Poți și vei reuși.“

Barca înainta cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Împinse regulatoarele și mută încet acul vitezometrului spre șaptezeci și doi de kilometri pe oră. Era aproape de maxim. Cu cele două motoare de la pupă, nu avea cum să reușească să atingă o viteză mai mare fără să consume carburant în exces, iar pe acolo nu era niciun port în care să alimenteze cu mai multă benzинă.

În ciuda brizei create de mișcarea bărcii, tot era foarte cald. Bine că nu trebuia să-și facă griji în privința țânțărilor – la acea viteză și la distanța pe care o aveau față de țărm, nu erau periculoși. Bărbatul privi pasagerii, unul câte unul. Nu era o observație inutilă. Numără capetele, cu toate că știa deja răspunsul. Avea patru membri ai echipejului cu el. Toți erau înarmați și toți supravegheau „pasagerii“. Într-o revoltă, ar fi fost cinci împotriva unuia. Dar pasagerii nu aveau mitraliere. Un încărcător putea să-i ucidă pe toți, și ar mai fi rămas și gloanțe. Majoritatea erau femei și copii, deoarece acele categorii de oameni se cereau.

Nu. Nu revolta îl îngrijora, ci sincronizarea.

Căpitanul se uită la ceasul său cu lumină. Trebuia să fie aproape. Plecaseră târziu de la ultimul avanpost. Apoi, aparatul de navigație o luase razna timp de treizeci de minute chinuitoare, trimițându-i în direcția greșită. Oceanul era vast. Fiecare păticică părea la fel. Nu exista nicio fâșie de uscat care să fie de ajutor navigației. Nu se aflau într-un canal de navigație bine marcat. Fără ghidajul

electronic, ar fi fost terminați; ca și când ar fi zburat cu un avion printr-o ceată densă, fără ajutorul instrumentelor tehnice. Singurul rezultat ar fi fost un dezastru.

Dar ei reușiseră să repare aparatul de navigație, îndreptaseră cursul, iar el împinsese la maximum regulatoarele motoarelor de la pupă. Apoi, le apăsase mai mult. Privirea îi zbură în continuare către bord, pentru a verifica uleiul, carburantul și temperatura motorului. Acolo, o defecțiune însemna o catastrofă, pentru că nu puteau să chemă în ajutor Garda de Coastă.

Se uită inutil spre largul apei, căutând o privire care i-ar fi supravegheat de acolo. Ochi teleghidați, care trimiteau înapoi giga de date digitale despre ce vedea. Nu ar fi auzit echipa de intervenție decât prea târziu. Șalupele Gărzii de Coastă i-ar fi ajuns înainte să poată face el ceva. Probabil că ei ar fi știut imediat ce se întâmplă, i-ar fi imbarcat și el ar fi ajuns la închisoare pentru foarte mult timp. Poate că pentru tot restul vieții lui.

Dar nu se temea de Garda de Coastă pe cât se temea de anumiți oameni.

Forță viteza bărcii până la șaptezeci și cinci de kilometri pe oră și spuse tăcut o rugăciune, pentru ca o parte importantă a motorului să nu explodeze. Se uită din nou la ceas. Numără minutele în minte, în timp ce privi apa din față lor.

– Mă vor da la rechini, mormăi el.

Nu pentru prima dată, regretă că fusese de acord cu acea afacere. În ciuda riscurilor, nu putuse să refuze o sumă de bani atât de mare. Făcuse deja cincisprezece curse de acel gen și se gândeau că, după alte cincisprezece, ar fi putut să se retragă într-un loc frumos și liniștit din Florida Keys și să trăiască precum un rege. Ar fi fost mult mai

bine decât să își conducă barca, zi de zi, cu turiști palizi care veneau din nord în căutarea ținutului tonului sau al marlinului, dar, mai adesea, care vomau prin toată barca lui când oceanul era agitat.

„Mai întâi, trebuie să duc barca și pe oamenii ăștia acolo unde trebuie să ajungă.“

Privi luminile de navigație roșii și verzi de la proră, care străluceau solemn într-o noapte fără lună. Mai numără în minte câteva minute, în timp ce verifică cu privirea aparatelor de măsură ale bărcii.

I-a stat inima.

Rămânea fără carburant. Indicatorul se apropiă periculos de roșu. Simțea cum i se strângea stomacul. Era prea multă greutate în barcă, iar problema cu sistemul de navigație îi luase mai mult de o oră, mulți kilometri de parcurs și carburant prețios. Întotdeauna adăuga zece procente de carburant pentru a fi în siguranță, dar nici măcar acel surplus nu era suficient. Se uită din nou la pasageri. Majoritatea erau femei și adolescenți, dar erau și bărbăți solizi, unii cântărind mai mult de o sută de kilograme. Unul era cu adevărat uriaș. Soluția aruncării cătorva pasageri peste bord, pentru a rezolva problema carburantului, era mai mult decât problematică. Ar fi putut la fel de bine să-și ducă un pistol la cap și să apese pe trăgaci.

Refăcu repede calculele în minte, precum piloții de avioane ce primesc centralizatorul complet al pasagerilor și al încărcăturii. Era aceeași problemă, indiferent dacă mergeai pe apă sau dacă zburai la nouă kilometri deasupra ei.

„Am suficient carburant încât să ajung acolo?“

Surprinsă privirea unuia dintre oamenii lui și îi făcu semn să se apropie.

Bărbatul ascultă problema șefului său și făcu propriile calcule.

- Suntem pe muchie de cuțit, spuse el îngrijorat.
- Și nu putem să aruncăm oamenii peste bord, zise căpitanul.
- Corect! Au centralizatorul. Știu căți ducem. Dacă începem să îi aruncăm peste bord, putem să sărim și noi.
- Spune-mi ceva ce nu știu! Izbucni căpitanul.

Luă decizia de a trage manetele regulatoarelor, reducând din nou viteza la șaptezeci și doi de kilometri pe oră. Cele două elice începură să se rotească mai lent, dar barca era în continuare aproape complet ieșită din apă. Pe apă, de la șaizeci și cinci la șaptezeci și doi de kilometri pe oră nu era o diferență care să se vadă cu ochiul liber, dar putea fi o diferență între a rămâne fără carburant sau a ajunge la destinație, în funcție de reducerea carburantului folosit. Aveau să facă plinul, iar drumul de întoarcere, doar cu ei cinci, nu putea să fie o problemă.

- Este mai bine să ajungem un pic mai târziu decât deloc, spuse căpitanul.

Declarația lui păru ciudată, iar celălalt bărbat își dădu seama. Își strânse mai tare arma cu mâna. Căpitanul își luă privirea de la el. Gâțul i se strângea în timp ce îl cuprinse groaza.

Sincronizarea era importantă pentru oamenii care îl angajaseră. Să întârzie, chiar și câteva minute, nu era niciodată un lucru bun.

În clipa aceea, profitul imens nu părea să merite cu adevărat, pentru că n-ar fi putut să cheltuije banii dacă era mort.

Însă, după treizeci de minute, chiar în momentul în care motoarele începuseră să absoarbă aer în loc de

carburant, căpitanul văzu chiar în față destinația lui. Părea să iasă din ocean Scaunul lui Neptun.

Ajuns eră. Întârziaseră foarte mult, dar măcar reușiseră să ajungă.

El se uită la pasageri. Și ei priveau cu ochii ieșiți din orbite structura. Nu îi putea condamna. Chiar dacă nu era prima dată când vedea o asemenea structură, rămânea, mai ales noaptea, o priveliște misterioasă. Din păcate, încă îl speria, chiar și după toate călătoriile de acel fel pe care le făcuse. Voia doar să își descarce încărcatura, să facă plinul și să se întoarcă de unde venise. Imediat ce aveau să coboare din barca lui, cei douăzeci și cinci de pasageri devineau problema altcuiva.

Micșoră viteza și nu se grăbi să ancoreze de-a lungul platformei plutitoare din metal, ce era legată de structura mai mare. După legarea funiilor, câteva mâini se întinseră peste balustradă și începură să tragă pasagerii pe platforma care se legăna în sus și în jos din cauza micilor valuri create de apropierea bărcii.

Nu văzu nava mai mare care, în mod normal, aștepta să îi ia pe pasageri mai departe. Probabil că plecase deja cu o altă încărcătură.

După ce căpitanul predă niște documente și își primi plata în pachete învelite cu folie de plastic și lipite cu bandă adezivă, se uită la pasagerii care erau urcați pe o scară lungă de metal. Toți păreau îngroziți.

„Ar trebui să fie“, gândi el. Necunoscutul nu era nici pe departe la fel de îngrozitor precum lucrurile cunoscute. Bărbatul înțelegea destul de clar că acei oameni erau perfect conștienți de ce urma să li se întâpte. Mai știau și că nu îi pasa nimănui.

Ei nu erau bogăți.

Nu erau puternici.

Erau cu adevărat uități.

Iar numărul lor creștea exponențial. Lumea devinea un câmp neschimbat al celor bogați – prin urmare, puternici – și al celor lățți. De obicei, doar cei bogați și puternici obțineau ce-și doreau.

Desfăcu unul dintre pachetele învelite cu folie de plastic. Mintea lui nu înregistra imediat ce vedea. Când devine evident că mâna lui ținea bucăți de ziare și nu bani, își ridică privirea.

Țeava unei arme MP5, aflată la mai puțin de trei metri distanță, era îndreptată spre el. Era ținută de bărbatul care se afla pe Scaunul lui Neptun. Pistolul-mitralieră MP5 era o armă perfectă pentru ucis de aproape. Avea să o dovedească în seara aceea.

Căpitanul avu timp să ridice mâinile, ca și când carne și oasele ar fi putut bloca gloanțele ascuțite ce se îndreptau spre el cu o viteză mai mare decât a unui avion în zbor. Îl loviră cu o energie cinetică de câteva mii de kilojouli. Douăzeci de asemenea gloanțe îl atinseră cam în același timp, sfârtecându-i corpul.

Impactul gloanțelor îl doborî din picioare, apoi îl aruncă peste bord. Înainte să se scufunde sub valuri, ceilalți patru bărbați i se alătură. Toți fură sfârtecați, omorâți și dispăruți în adâncuri. Rechinii urmău să aibă parte de o gustare în seara aceea.

Punctualitatea nu era doar o virtute, ci părea a fi și o necesitate.

Capitolul

2

Vasul fu golit imediat de carburant, ulei și alte lichide, iar apoi scufundat. Uleiul și carburantul creață pe suprafața apei o pată ce putea fi văzută din aer de către avioanele de patrulă ale Gărzii de Coastă și ale Diviziei de Narcotice.

În timpul zilei, platforma petrolieră părea abandonată. Nu se vedea niciun prizonier. Erau toți ascunși vederii, în clădirea principală. Transporturile navale cu marfă proaspătă veneau și plecau doar noaptea. Ziua, operațiunea se întrarupea. Riscul să fie văzuți era prea mare.

În golf erau mii de platforme petroliere închise, ce așteptau să fie demolate sau transformate în recife artificiale. Deși legea cerea ca demolarea sau transformarea lor să aibă loc după un an de la abandon, în realitate, putea să dureze mult mai mult. În tot acel timp, marile platforme ce puteau să găzduiască sute de oameni pluteau în larg. Erau goale și pregătite pentru exploatare de către anumiți oameni ambițioși, ce aveau nevoie de locuri pentru a debarma prețioasa încărcătură pe care o dirijau în largul apelor.

În timp ce vasul se scufunda încet în adâncimile golfului, pasagerii erau mânați pe trepte de oțel. Fuseseră legați unul de celălalt, la o distanță de treizeci de

centimetri între ei. Celor mai tineri le era greu să țină ritmul cu adulții. Când cădeau, erau imediat ridicăți și bătuți peste umeri și peste brațe. Totuși, fețele nu le erau atinse.

Un bărbat, mult mai masiv decât restul, privi în jos când urcă trepte de metal. Măsura peste doi metri înălțime. Era solid. Avea umerii lați, șoldurile înguste, iar coapsele și gambele păreau ale unui sportiv. Musculatura era tare și osoasă, cu trăsături destul de trase; erau semnele unui bărbat care crescuse fără să mănânce suficient. Urma să valoreze o sumă frumoasă, dar nu la fel de mare ca aceea obținută de pe urma fetelor – motivele erau evidente. Totul se baza pe profit, iar fetele, în special cele tinere, aveau cele mai mari prețuri, pentru că era o investiție ce putea să dureze cel puțin zece ani. În tot acel timp, toți vor fi generat milioane de dolari pentru stăpânii lor.

Pe de altă parte, probabil că viața lui avea să fie relativ scurtă, deoarece aceia care îl luaseră în captivitate îl vor fi muncit până la moarte. Urma să i se spună „PMM“ sau „produs cu marjă mică“. Pe de altă parte, fetele erau numite, pur și simplu „aur“.

Părea să mormăie în sinea lui, dar într-o limbă pe care o înțelegeau și cei din jurul său. Rată o treaptă și se împiedică; primii numeroase lovitură de bastoane pe umeri și pe partea dorsală a picioarelor. Una îl lovi în față, iar nasul începu să-i sângereze. Dar ei păreau să nu-și facă griji în privința aspectului său.

Se ridică și continuă să meargă. Si să mormăie. Loviturile nu păreau să-l fi afectat.

În fața lui era o Tânără care îi aruncă o privire, dar el nu se uită la ea. O femeie mai în vîrstă din spatele lui

scutură din cap și spuse o rugăciune în spaniola ei maternă, apoi făcu semnul crucii.

Bărbatul se impiedică iar, și fu din nou bătut. Gardienii îl loviră și îl pălmuiră cu mâinile lor aspre. După ce își primi pedeapsa, el se ridică și continuă să meargă. și să mormăie.

Un fulger dinspre est lumină cerul pentru o secundă. Chiar dacă nu era clar că bărbatul interpreta sau nu acel eveniment ca pe un semn divin, acțiunile lui erau limpezi precum cristalul.

Împinse un gardian; îl izbi atât de puternic, încât individul căzu peste balustradă, plonjă de la mai mult de zece metri, lovi platforma de oțel și ricoșă din ea. Gâțul i se rupse la impact. Zăcea nemîșcat.

Nimeni nu observă cuțitul pe care bărbatul care morăia îl luase de la centura gardianului. Era singurul lui motiv să îl atace. Când ceilalți traficanți își îndreptără armele spre el, bărbatul își tăie legăturile, luă o vestă de salvare care atârna de un cârlig pe balustradă, o îmbrăcă și plonjă în partea opusă celei în care căzuse gardianul.

La aterizare, nu lovi oțelul, ci atinse apele calde ale golfului.

Intră zgomotos în apă și se scufundă.

Câteva secunde mai târziu, o ploaie de gloanțe trase de un pistol-mitralieră MP5 străpunseră suprafața apei, creând sute de mici valuri însipumate. După alte câteva minute, o barcă fu trimisă în căutarea lui, însă nu reuși să î se dea de urmă. În întunericul de atunci, putea să plece în orice direcție, iar suprafața apei era imensă. În cele din urmă, barca se întoarse. Apele golfului se calmară din nou. Îl crezură mort.

Dacă nu era mort, avea să fie în curând.

Cei douăzeci și patru de prizonieri rămași își continuă urcușul lent spre celulele în care urmău să fie ținuți până la sosirea navei care să îi ducă mai departe. De obicei, erau puși câte cinci într-o cușcă. Acolo, se alăturără altor prizonieri care așteptau și ei transportul spre uscat. Erau de toate vîrstele, însă toti erau străini și săraci – în afara societății. Unii fusese urmăriți și prinși. Alții, erau doar ghinioniști.

Însă, indiferent de cât de puțin noroc avuseseră, situația nu avea decât să se înrăutățească după plecarea din locul acela.

Gardienii, în majoritate străini și ei, nu se uitau niciodată în ochii lor și nici măcar nu îi vedea ca ființe pe prizonierii lor din cuști, cu excepția momentului în care le dădeau mâncare și apă.

Prizonierii erau doar niște fire de nisip anonime și neînsemnate, care locuiau temporar în Golful Mexic. Stăteau pe vine. Unii se uitau printre gratiile cuștii; cei mai mulți își păstrau privirea îndreptată spre podea. Erau înfrânti, resemnați și nu doreau să încerce o luptă sau să găsească o cale spre libertate. Păreau să-și fi acceptat cu stoicism soarta.

Femeia mai în vîrstă, care se aflase în spatele bărbatului masiv, se uita din când în când la suprafața oceanului deși, din spațiul închis, i-ar fi fost imposibil să vadă ceva în apă. Dar, o dată sau de două ori, i se păru că vede ceva. Când îi fură aduse mâncarea și apa, ea consumă mică rație, gândindu-se la bărbatul care încercase să evadeze. Îi admiră în tacere curajul, chiar dacă îl costase viața. Era liber, chiar dacă era mort. El se afla într-o situație mult mai bună decât ce o aștepta pe ea.